

te doen wonen en er hun gading en gerief te doen hebben.

Zoo verkreeg Delfshaven eerst de noodige ruimte om zich uit te breiden, en de middelen om zijn bestaan te ontwikkelen. Want dat van 's Graven vergunning terstond gebruik is gemaakt, valt niet te betwijfelen. Aan het eind der eeuw verkeerde de haven in een bloeienden toestand, toen helaas de burgeroorlog, die na den dood van den laatsten Bourgondischen Hertog, op het slagveld van Nancy, met vernieuwde hevigheid was uitgebarsten, het jammerlijk in zijn gestadigen vooruitgang kwam stuiten. Jonker Frans, het hoofd der Hoeken, maakte zich in 1488 bij verrassing van Rotterdam meester en bezocht van daar uit met plundering en brand den ganschen omtrek. Natuurlijk was Delfshaven een der eerste plaatsen, die aan de beurt kwamen. Den 18^{en} December overweldigde het een bende Hoeken en stak den rooden haan in de talrijke schepen zoowel als in de huizen. Toen dat roofgespuis rijk met buit beladen naar Rotterdam terugtrok, liet het niets dan rookende puinhopen achter. De schade bij deze gelegenheid geleden, en die zij gaarne op de Rotterdammers zouden hebben verhaald, begrootten die van Delft later op niet minder dan 12000 kroonen (1).

De omvang van den ramp leeren wij het duidelijkst kennen uit de klachten der Delvenaars zelf aan de commissarissen, die in 1494 overal in Holland naar den staat van het vermogen kwamen informeerden, ten einde een nieuwe billijkere verponding voor te bereiden. Zij verklaarden aan dezen, dat de haven met haar sluizen, spoien en hoofden, grondeloos door den oorlog verdor-

(1) K. van Alkemade, Rotterdamsche heldendaden, 1724, bl. 100, 339.